

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 07 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od pozwanego W. S. na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwotę 242,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 87,64 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od tego wyroku wniosła powodowa Spółka, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 2 i 3.

Zaskarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie, że strony zawarły umowę o świadczenie usług w sytuacji, gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału prowadzi do wniosku, że strony łączyła umowa nienazwana – nosząca znamiona umowy o świadczenie usług oraz umowy najmu,

co w konsekwencji dorowadziło do

2. błędnego przyjęcia, że w sprawie należy stosować dwuletni termin przedawnienia przewidziany w przepisie art. 751 pkt 1 k.c., a nie trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W oparciu o powyższe skarżąca wniosła o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwot:

a) 139,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.09.2011 r. do dnia zapłaty,

b) 242,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.10.2011 r. do dnia zapłaty,

c) 193,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.11.2011 r. do dnia zapłaty,

d) 193,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.12.2011 r. do dnia zapłaty,

oraz

1. zwrotu kosztów postępowania za I instancję na rzecz powoda w wysokości 227,00 zł,

2. zwrotu kosztów postępowania drugoinstancyjnego,

3. rozpoznanie apelacji na rozprawie.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji powódki w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie jest trafny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. poprzez nieprawidłowe ustalenie, że strony łączyła umowa o świadczenie usług. Tego rodzaju konstatacja została wprawdzie poczyniona przez Sąd Rejonowy, ale nie mieści się ona

w ramach ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wydania wyroku, stanowi natomiast subsumpcję stanu faktycznego pod właściwą normę prawną.

Wobec powyższego rozważenia wymaga jedynie zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. zastosowania art. 751 pkt 1 k.c. zamiast art. 118 k.c. w części odnoszącej się do trzyletniego terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zarzut ten jest chybiony.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że łącząca strony umowa z dnia 15 lutego 2010 roku jest umową o świadczenie usług, do której mają zastosowanie odpowiednio przepisy o zleceniu.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 2004 roku, sygn. akt V CK 379/03 (Legalis) strony zawierające umowę mogą zawrzeć jedną z tzw. umów nazwanych lub też ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie, ani zasadom współżycia społecznego. Jednakże należy pamiętać o tym, że przy rozstrzyganiu sporów dotyczących umów nietypowych, sąd musi dokładnie badać ich cechy oraz ustalić, na czym dokładnie polegają w danym przypadku świadczenia stron. Od wyniku zakwalifikowania umowy zależy bowiem ustalenie terminu przedawnienia zobowiązania.

W tym kontekście szczegółowej analizy wymaga treść umowy zawartej między stronami, z której powód wywodzi swoje roszczenie w niniejszej sprawie, w szczególności wynikające z niej obowiązki stron w zakresie spełnianych świadczeń. Analiza ta pozwoli na zakwalifikowanie tej umowy bądź jako umowy o świadczenie usług, bądź tzw. umowy nienazwanej, nieodpowiadającej w zakresie essentialia negotii żadnemu z typów umów opisanych w kodeksie cywilnym, czy też w regulacjach pozakodeksowych.

Jeśli chodzi o cechy umowy o świadczenie usług, wyróżniające ją spośród innych umów o zbliżonym charakterze w doktrynie wskazuje się, że przedmiotem umowy, o której mowa w art. 750 k.c. może być zobowiązanie do dokonania jednej lub wielu czynności faktycznych, w tym także do dokonywania ich w sposób stały (trwały) lub okresowy. Świadczenie usługodawcy może mieć zatem charakter jednorazowy, ciągły lub okresowy. Rozmiar świadczenia może być przez strony z góry oznaczony albo nieoznaczony – wówczas zależy od czasu trwania zobowiązania (patrz art. 750 KC red. Osajda 2015, wyd. 13/R. Morek Nb 1-14; M. Raczkowski Nb 15-35, Legalis). Podkreślić należy, że w przypadku umowy o świadczenie usług z jej przedmiotowego zakresu wyłączone są umowy dotyczące zobowiązania do dokonania czynności prawnych. Świadczenie polegające na dokonaniu czynności prawnych stanowi bowiem przedmiot umowy zlecenia, zgodnie z art. 734 § 1 k.c.

Odnosząc powyższe rozważania do treści umowy z dnia 10 lutego 2010 roku wskazać należy, że na jej podstawie powód zobowiązał się do dostarczenia pozwanemu czyszciva tekstylnego do czyszczenia maszyn, a po jego zabrudzeniu - do odbioru i dostarczenia czystego materiału, oraz usuwania zabrudzeń z czyszciva odebranego od pozwanego.

W zamian za te czynności pozwany miał płacić powódce wynagrodzenie. Strony ustalił, zarówno czas trwania umowy (początkowo osiem miesięcy, a następnie na czas nieoznaczony), ilość pierwszej dostawy (600 sztuk) oraz ilość czyszciva odbieranego każdorazowo przez powoda w celu usunięcia zabrudzeń (400 sztuk). Za powyższą usługę pozwany zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 25,60 zł za 100 sztuk czyszciva za tydzień.

Tak skonstruowana umowa pozwala uznać ją za umowę o świadczenie usług

w rozumieniu art. 750 k.c. Jej przedmiotem było bowiem wykonywanie trzech rodzajów czynności faktycznych, tj. dostarczenia czyściwa, odbioru zabrudzonego czyściwa i usuwania zabrudzeń na odebranej partii czyściwa. Świadczenie powoda miało charakter okresowy – zgodnie z umową rytm dostaw został określony na „co 16 tygodni” – a jego rozmiar, z uwagi na nieoznaczony czas trwania umowy – nie został określony.

Z tych względów nie można przyznać racji skarżącemu, że przedmiotowa umowa była umową nienazwaną, mającą cechy umowy o świadczenie usług oraz umowy najmu. Istotą umowy było bowiem usuwanie zabrudzeń z czyściwa i dostarczanie pozwanemu cyklicznie czyściwa oczyszczonego. To świadczenie, jako najistotniejsze dla umowy łączącej strony przesądza o uznaniu stosunku zobowiązaniowego między powodem i pozwanym za umowę o świadczenie usług.

Z kolei uznanie, że w niniejszej sprawie przedmiotem roszczenia jest wynagrodzenie za spełnione czynności, decyduje o zastosowaniu dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia, wynikającego z art. 751 pkt 1 k.c. Świadczenie powyższych usług mieści się bowiem w zakresie działalności przedsiębiorstwa powoda, na co wskazuje treść ogólnych warunków umowy.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska, że przepis art. 751 k.c. nie znajduje zastosowania w przypadku umów o świadczenie usług. Wynika to jednoznacznie z brzmienia art. 750 k.c., który nie wyłącza stosowania art. 751 k.c. w odniesieniu do umów o świadczenie usług, nie uregulowanych innymi przepisami. Art. 750 k.c. odsyła do stosowania do tych umów przepisów o zleceniu, bez ich zawężenia, wskazując jedynie, że chodzi w tym przypadku o stosowanie odpowiednio.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi powoda, jako stronę przegrywającą to postępowanie.

Kwota 300,00 zł zasądzona od powoda na rzecz pozwanego stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, będącego adwokatem, określone zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).